

BESZÉLGETÉS SOPHY ROMVARIVAL

Követni a formát

HUBER ZOLTÁN

SOPHY ROMVARI SZEMÉLYES HANGVÉTELŰ RÖVIDFILMJEIVEL A TENGERENTÚLON KOMOLY KRITIKAI VISSZHANGOT KELTETT.

ATorontóban élő fiatal alkotó különleges hangulatú, gyakran mellbevágóan őszinte munkái a nívós fesztiválszeplések mellett többek között a Mubi és a Criterion Channel kínálatába is bekerültek. A családi múlt feltérképezése mellett a filmjeiben olyan témákkal foglalkozik, mint az elengedés vagy a változó kommunikációs csatornák. Sophy Romvari szülei a rendszerváltás előtt hagyták el Magyarországot, a családjában ő az egyetlen, aki már Kanadában született. Az interjú eredetileg angol nyelven készült.

• *A nagypapád, Romvári József számtalan magyar film diszlettervezője, apukád még Budapesten operatőrnek tanult. Innen nézve szinte sorsszerűnek tűnik, hogy te is filmeket készítesz. Mennyire volt jelen az életedben ez a fajta családi hagyomány?*

Mindig tudtam, hogy a nagypapám filmekben dolgozik, de csak jóval később értettem meg, mit is csinált pontosan. Miután a szüleim kivándoroltak, apukám építkezéseken dolgozott, később grafikus lett, de szabadidejében mindig fotózott és videózott. Soha nem ér-

tettem, honnan jön ez. Csak miután én is filmezni kezdtem, tudtam meg, hogy anno ezt tanulta. A szüleim persze mindig is kreatív irányba tereltek minket, így a filmes karrieremet is támogatták. De elsősorban annak örültek, hogy művészi pályát választottam.

• *A munkáid valahol a dokumentum és a fikció határán vannak. Nagyon személyesek, épp ezért univerzálisak. Hogyan találtál rá erre a formára?*

Az első filmes iskolámban nem nagyon csinálhattunk személyes hangvételi munkákat. Más diákok írásait kellett megrendeznünk, ami remek tanulás volt, de tisztán éreztem, ez nem az én utam. A filmjeimmel nagyon konkrét érzelmeket akarok megragadni, amelyeket nekem is fel kell még dolgoznom. Őszintén szólva soha nem tudom, másoknak is érdekes-e egészen addig, amíg el nem készülnek. Nekem és a családomnak terápiás hatásúak, de nyilván nagyon jó érzés, hogy a visszajelzések alapján másoknak is az.

Sophy Romvari:
Still processing
(Sophy Romvari)

• *Az első munkáidban még színészekkel dolgoztál, azóta viszont te magad vagy a főszereplő.*

Számomra könnyebb belülről rendezni a filmeket. Sokkal jobban meg tudom teremteni a szituációkat, szabadban tudok kísérletezni, mintha egy színészt kellene instruálnom. Persze az sem mellékes, hogy jóval olcsóbb így filmezni és a kontrollom is nagyobb. De ha végignézzük a filmjeimet, ettől függetlenül is egyre többet mutatok meg önmagamból.

• *Diplomamunkád, a Still processing súlyos családi traumát dolgoz fel. Addig nem látott fotókat hívsz elő és rögzíted, ahogy először szembesülsz velük. Hogy viszonyult ehhez a családod?*

Igen, ez nehéz, hiszen személyes hangvételi filmeket csinállok, ők viszont zárkózottabbak, amit szeretnék tiszteletben tartani. Először nem nagyon tudták elképzelni, hogyan beszélhetek magunkról úgy, hogy ne áruljak el túl sok konkrét információt. De bíztak bennem és az apám még egy levelet is írt, ami a filmbe is bekerült. A *Still processing* elsősorban nekik készült és amikor látták, nagyon meghatódtak. Az anyukám azóta lelkesen követi a visszajelzéseket és nagyon örül a film sikerének.

• *A rövidfilmnek, de különösen a rövid dokumentumfilmnek eléggé mostoha a sorsa. Alig kerülnek szélesebb közönség elé és akkor is gyorsan eltűnnek. Neked mégis ezekkel sikerült komoly figyelmet keltened.*

Ezeket az alkotásokat sokan csak ugóródeszkának tekintik, holott minden történetnek megvan a maga formája, amit muszáj követni. Az eddigi ötleteimhez ezek passzoltak, így lehetett a legjobban elmesélni őket. A másik fontos dolog a megfelelő nézőpont megtalálása, a rövidebb forma szerintem gyakran jobban illik a dokumentumfilmhez. Az én esetemben például sokkal pontosabban lehetett adott érzelmekre és interakciókra fókuszálni. De most épp egy olyan történeten dolgozom, amiből az első nagyjátékfilmem készülhet.

• *Végezetül a kötelező kérdés: mennyire vagy jártas a magyar filmművészetben?*

Sokkal több időt szerettem volna a nagypapámmal tölteni, de rajta keresztül így is sok mindent tanultam a magyar filmekről. A kortársak közül sajnos csak azokat ismerem, akik szélesebb nemzetközi forgalmazást kapnak. Budapesten is csak egyszer jártam. De ez is az egyik nagy előnye annak, ha az ember személyes filmeket csinál. Bármikor elmélyedhetek ezekben a témákban is.

